

Avlägsen sommar

Smack. Tungan som en vindrutetorkare runt munnen. Slickar upp ketchupen som missat. Runt runt. Runt bordet sitter de, dockan och mamma och Astrid. Astrid formar munnen som en puss och suger, smack så smiskar spagettin Astrid på snoken, sedan swish in i munnen, som en mask. Astrid smörjer varsamt in nästa spaghetti i Heinz tomatketchup. ”Ketchup med spaghetti” brukar pappa säga och flina lite busigt, sådär, med glimten i ögat. Inget glimmar nu och mamma gråter tyst mot tallriken, så Astrid vrider runt om i soffan, tittar ut genom fönstret istället. Hon har inga ögon i nacken ju.

På gården sitter Anna och de andra barnen och leker i sandlådan. De har sommarshorts och skollovskjolar, medan det i lägenheten fortfarande är vårkollektion, vårinspektion, vårdepression, vårgetingbon. Anna gapar stort där ute, som haha, fast helt tyst. Astrid suger på underläppen som flopp, trycker handen mot fönstret så Anna och de andra barnen försvinner, och när hon rycker bort sitter handen kvar. Som en humlevinge. Nu hör hon mammas röst alldeles nära ”Hjälp mig med disken är du snäll”. Hon är rosenröd runt nosen samtidigt som hon ajaxar bort all Astrid som finns på fönstret.

Pappa har ont säger mamma. När Astrid har ont får hon en genomskinlig, fast lite brun dryck, från en brun, fast lite genomskinlig flaska. Som Zeunerts fast en snaps. Mamma säger att pappa inte har ont på samma sätt och att alvedon inte hjälper. Han äter alvedon ändå, fast vuxenalvedon som hjälper mot mardrömmarna inuti. Astrid går med glaset då, ser hur vattnet försöker fly. Det slänger sig och hänger vid kanterna, men hon spiller inte. Håller koll. Andra handen har hon som en spade, försiktigt kupad så flatan blivit bucklig som en kudde, och där i mitten ligger den vita lilla ärtan så lugnt. I mammas och pappas rum är det mörkt och ljuset från hallen är som en fyrkant. Hon hasar sig fram till sägen likt en rådjursunge med Bambistora ögon. Här har pappa lämnat ett skal på sängen. Ett påskägg nästan. Och han är ju så bra konstnär, han Astrids pappa, så man ser ju, man ser ju att det är ett självporträtt han målat där. Fast som ändå, utan glimten.

Astrid lägger ärtan och vattnet på nattduksbordet. Stryker handen över den äggskalsvita kinden, varm som, nästan som sommaren. På sommaren står pappas paradrätt palt på bordet, de flinas och glimas och de är alla randiga i pannan där solen inte kommit åt. Astrid väntar vid sängen. Väntar på att pappa ska vakna. Sedan väntar hon längre. Väntar på att våren ska töa bort.

Inspiration hämtad från Markus Krunegårds *Ta en dusch*.